

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 272/2026
11.03.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Татјане Вуковић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Владимира Вилимоновића, због кривичног дела тешко убиство у покушају из члана 114. став 1. тачка 11) у вези члана 30. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Владимира Вилимоновића - адвоката Марка Николића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Крушевцу К.9/24 од 14.08.2025. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 520/25 од 24.11.2025. године, у седници већа одржаној дана 11.03.2026. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Владимира Вилимоновића - адвоката Марка Николића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Крушевцу К.9/24 од 14.08.2025. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 520/25 од 24.11.2025. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Крушевцу К.9/24 од 14.08.2025. године окривљени Владимир Вилимоновић је оглашен кривим због извршења кривичног дела тешко убиство у покушају из члана 114. став 1. тачка 11) у вези члана 30. КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од 10 (десет) година у коју му се урачунава време проведено у притвору у периоду од 09.09.2023. године па до упућивања у Завод за извршење кривичних санкција.

Истом пресудом према окривљеном је изречена мера безбедности одузимање предмета и то једног ножа дужине сечива 20 цм, а који је изузет по извештају о форензичком прегледу лица места ПУ Крушевац Кт.804-921/2023, као предмет извршења кривичног дела, те је одређено да ће се по правноснажности пресуде са одузетим предметом поступити у складу са одредбама Закона о извршењу кривичних санкција. Оштећени АА и ББ су за остваривање имовинскоправног захтева упућени на парницу. Одређено је да трошкове кривичног поступка сноси окривљени, а о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем, сходно одредби члана 262. став 2. ЗКП.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 520/25 од 24.11.2025. године одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљеног Владимира Вилимоновића и потврђена је пресуда Вишег суда у Крушевцу К.9/24 од 14.08.2025. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Владимира Вилимоновића - адвокат Марко Николић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, те да преиначи правноснажне пресуде Вишег суда у Крушевцу К.9/24 од 14.08.2025. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 520/25 од 24.11.2025. године у погледу правне оцене дела, тако што ће инкриминисане радње окривљеног описане у изреци првостепене пресуде правно квалификовати као кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ у стицају са кривичним делом лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ или као кривично дело убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. КЗ у стицају са кривичним делом лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ и осудити га на казну затвора у краћем временском трајању или да укине у целини првостепену и другостепену пресуду и предмет врати на поновно суђење првостепеном суду.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, бранилац окривљеног Владимира Вилимоновића у поднетом захтеву истиче да је суд погрешно правно квалификовао кривичноправне радње окривљеног као кривично дело тешко убиство у покушају из члана 114. став 1. тачка 11) КЗ, будући да се по ставу браниоца у кривичноправним радњама окривљеног могу стећи само законска обележја кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ у стицају са кривичним делом лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ или евентуално законска обележја кривичног дела убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. КЗ у стицају са кривичним делом лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ. У прилог свог става бранилац истиче да како у инкриминисаним радњама окривљеног не постоји свест, хтење и воља, односно не постоји јединствени умишљај да се више лица лиши живота, то стога у конкретном случају није остварена неопходна законска квалификаторна околност за постојање кривичног дела тешко убиство у покушају из члана 114. став 1. тачка 11) у вези члана 30. КЗ.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Кривично дело тешко убиство из члана 114. став 1. тачка 11) Кривичног законика („Службени гласник Републике Србије“, број 35/2019 од 21.05.2019. године,

са ступањем на снагу дана 01.12.2019. године) чини лице које са умишљајем лиши живота више лица, а не ради се о убиству на мах, убиству детета при порођају или лишењу живота из самилости.

Имајући у виду цитирани законски опис бића кривичног дела тешко убиство из члана 114. став 1. тачка 11) КЗ, то из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у изреци правноснажне првостепене пресуде и то да је окривљени Владимир Вилимоновић „... у стању смањене урачунљивости, али не и битно, свестан чињенице да чини забрањене радње које представљају кривично дело, чије је извршење и хтео, покушао да лиши живота више лица и то тако што је проваливши улазна врата породичне куће оштећеног ББ... прво покушао да лиши живота оштећену АА, тако што ју је ножем дужине сечива 20 цм убо у пределу предње десне стране грудног коша, наневши јој тешку телесну повреду изражену убодном раном у пределу предње десне стране грудног коша у нивоу између првог и другог десног ребра скоро непосредно са припојем ових ребара са телом грудне кости, чији је улазни отвор цртастог изгледа дужине 27 цм, највеће ширине до 2 цм, која је својим каналом пресецала кожу, поткожно масно ткиво, велики друдни мишић, међуребарни мишић, улазећи у грудну дупљу, настављајући даље у предњи део горњег десног плућног режња, да би затим насрнуо и на оштећеног ББ кога је такође покушао да лиши живота, на начин што је истим ножем покушао да га убоде у пределу груди, али је оштећени дохватио једну столицу са намером да се њоме заштити, након чега је оптужени подигао нож замахнувши према оштећеном са намером да га убоде у главу, али га је оштећени ББ једном руком ухватио за руку у којој је држао нож и на тај начин успео да избегне директан убод, па га је окривљени Вилимоновић тада убо у пределу трагуса леве ушне шкољке, наневши му лаку телесну повреду која је била изражена цртастом огуљотином коже и убодном раном леве ушне шкољке, па га је оштећени тада ухватио и другом руком за руку у којој је држао нож, оборио на под и руку оптуженог у којој се налазио нож, ударао о под са намером да оптужени испусти нож, да би се у једном моменту оштрица ножа одвојила од дршке, па када је то окривљени Вилимоновић видео, пустио је нож из руке и побегао са лица места“, а у време и месту ближе описаном у изреци пресуде, по налажењу Врховног суда, јасно и недвосмислено произилази да се у описаним радњама окривљеног Владимира Вилимоновића стичу сва битна законска субјективна и објективна обележја кривичног дела тешко убиство у покушају из члана 114. став 1. тачка 11) у вези члана 30. КЗ, за које је он оптужен и правноснажно оглашен кривим.

Супротно изнетим наводима захтева браниоца окривљеног, по налажењу Врховног суда, у чињеничном опису кривичног дела утврђеном у изреци правноснажне првостепене пресуде јасно је описан покушај лишења живота више лица и то оштећених ББ и АА од стране окривљеног Владимира Вилимоновића, без обзира што је критичном приликом оштећена АА задобила тешку телесну повреду, а оштећени ББ лаку телесну повреду. Наиме, имајући у виду све радње које је окривљени критичном приликом предузео и то проваљивање улазних врата породичне куће оштећених, те најпре убадање ножем оштећене АА у пределу грудног коша, а затим и у више наврата замахивање ножем према оштећеном ББ покушавајући најпре да га убоде у пределу груди, да би потом подигао нож и кренуо да га убоде у главу, али је оштећени успео да избегне директан убод, па га је окривљени убо у пределу трагуса леве ушне шкољке, а које радње окривљеног су ближе описане у изреци пресуде, те имајући при томе у виду

локацију повреда оштећених које се налазе у виталним деловима тела и то у пределу грудног коша оштећене АА и у пределу главе оштећеног ББ, као и имајући у виду средство којим су повреде нанете оштећенима и то ножем дужине сечива од 20 цм који неспорно представља средство подобно да проузрокује тешка телесна оштећења која могу довести до смртне последице, то је јасно и очигледно да је умишљај окривљеног Владимира Вилимоновића обухватао лишење живота више лица и то оштећених ББ и АА као последицу кривичног дела тешко убиство из члана 114. став 1. тачка 11) КЗ, односно да је окривљени био свестан чињенице да на начин којим ножем дужине сечива 20 цм убада оштећене у виталне делова тела, исте може лишити живота и да је то и хтео, али до последице кривичног дела - наступања смрти двоје оштећених лица није дошло услед реакције оштећеног ББ која је ближе описана у изреци пресуде.

Следствено свему напред наведеном, по налажењу Врховног суда, у конкретном случају суд је правилно применио кривични закон правном квалификацијом кривичноправних радњи окривљеног као кривично дело тешко убиство у покушају из члана 114. став 1. тачка 11) у вези члана 30. КЗ, па се стога неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП на штету окривљеног.

У осталом делу захтева за заштиту законитости, бранилац окривљеног својим наводима само оспорава правилност утврђеног чињеничног стања и оцену доказа дату од стране суда везано за постојање директног умишљаја на страни окривљеног да критичном приликом лиши живота оштећене ББ и АА, полемишући при томе са разлозима и закључцима које су нижестепени судови у вези наведеног дали у побијаним правноснажним пресудама, те дајући сопствену оцену изведених доказа из које по браниоцу произилази да ниједан изведени доказ не указује на несумњив начин да је код окривљеног у конкретном случају постојао умишљај за извршење кривичног дела тешко убиство у покушају из члана 114. став 1. тачка 11) у вези члана 30. КЗ, а што све не представља законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, па стога Врховни суд ове наводе захтева браниоца окривљеног није посебно ни разматрао.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Владимира Вилимоновића - адвоката Марка Николића, то је Врховни суд на основу члана 491. став 1. ЗКП наведени захтев браниоца окривљеног одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић